

Sygn. akt II AKz w 1411/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Zdzisław Pachowicz

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **A. N.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24 lipca 2014r. (III K 165/02)

w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonywania orzeczenia

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art.1 § 2 kkw

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy postanowieniem z dnia 24 lipca 2014r. – uwzględniając zażalenie obrońcy skazanego – rozstrzygnął, że początek kary 3 lat pozbawienia wolności odbywanej przez A. N. przypada na dzień 24 kwietnia 2014r., a na poczet tej kary podlegają zaliczeniu okresy 12-15 lipca 2013r. i 10-11 września 2013r.

Postanowienie to zaskarżył obrońca skazanego, który zarzucając obrazę art. 20 § 2 kkw i § 53 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2012r. (Dz. U. z 2012r., poz. 1153) w sprawie czynności administracyjnych (...).

Wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez ustalenie, że początek kary 3 lat pozbawienia wolności odbywanej przez A. N. przypada na dzień 12 lipca 2013r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy jest bezzasadne.

Wskazywany przez autora środka odwoławczego przepis § 53 pkt 7 w/w rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości odnosi się tylko do osoby zatrzymanej za granicą, która następnie jest przekazywana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale w ramach tego zatrzymania. Nie odnosi się zaś do sytuacji, w której po pierwszym zatrzymaniu osoba ta zostaje zwolniona. Wniosek taki wynika w sposób oczywisty z treści tego przepisu, w którym mowa jest o „osobie przekazanej” oraz z analizy § 49-51 tego rozporządzenia, gdzie zostały określone zasady ustalania początku kary oraz sens i istota tej instytucji.

Z przepisów tych wynika, że ustalenie początku kary jest niezbędne tylko po to, aby można było ustalić jej koniec, a więc datę, w której osoba osadzona musi uzyskać wolność. Datę tę ustala się w ten sposób, że do daty początku kary dolicza się wymiar kary, a następnie od tej daty odlicza się okresy podlegające zaliczeniu na poczet kary (§ 50 ust.2). Wynika z tego wprost, że datą początkową odbywania kary jest data, w której osoba osadzona rozpoczęła w sposób ciągły odbywanie tej kary i ona wyznacza datę końcową przy uwzględnieniu wymiaru kary i okresów podlegających zaliczeniu na jej poczet.

Gdyby przyjąć punkt widzenia prezentowany przez obrońcę skazanego, a mianowicie, że początek kary przypada na dzień 12 lipca 2013r., to w konsekwencji należałoby przyjąć, że koniec kary przypada na dzień 12 lipca 2016r. minus okresy zaliczone na poczet tej kary. Prowadziłoby to do absurdu, gdyż koniec kary 3 lat pozbawienia wolności przypadałby po około 2 latach i 3 miesiącach izolacji. Natomiast ustalenie daty początkowej kary na 24 kwietnia 2014r., jak uczynił to Sąd I instancji, jest zgodne z przepisami prawa, logiką i kalendarzem. Z tego powodu zaskarżone postanowienie musi być utrzymane w mocy.

W związku z powyższym postanowiono – jak na wstępie.